

gøre — en rent partimæssig Ros, det kan ikke være en Ros, som udtales paa andres Vegne. Thi dette Forslag betyder en Fortsættelse af den Lønpolitik, man slog ind paa overfor Statstjenestemændene ved Lønningenslov af 1919, hvor man med alle Partiers Tilslutning fastsatte en Lønskala, der indeholdt et vist Forhold mellem denne Lønskales forskellige Trin, og samtidig vedtog en Række Tillæg, som ganske forvanskede dette Forhold.

Denne Tilstand lader sig ikke i Længden opretholde. Naar man fastslog et Forhold mellem højeste Løn og laveste Løn praktisk talt af 7 til 1 for Grundlønns Vedkommende og saa gennem Tillæg lavede dette om til, at Forholdet blev 4 til 1 — saaledes har det jo været, og nu nærmer man sig igen til en saadan Tilstand —, saa er det ganske givet, at det er en Forvanskning af det Forhold mellem Tjenestemandslønninger, som fra alle Partiers Side er erkendt at være det rette. Dette kunde man jo finde sig i, saa længe der var Tale om en midlertidig Tilstand, men naar det gaar over til at blive en permanent Tilstand, maa man spørge de Partier, der i første Række ønsker at opretholde denne: Har de Herrer da forladt Grundlaget fra 1919, fældes de den Dom over Tjenestemandsløven af 1919, at den er urigtigt stillet op? Er det de Herrer's Ønske, at Forskellen mellem højeste og laveste Løn for Tjenestemand skal udtrykkes ved Tallene 4 til 1, saa lad os faa det at vide, saa ved vi Tjenestemænd, hvad vi har at rette os efter.

Vil man have et klart Eksempel, kan man se det procentvis udtrykt gennem en Opgørelse, der er foretaget i Ministeriernes Maanedsbld for nogen Tid siden. Dér er det oplyst, at Konjunkturtillægget og Dyrtiltillægget for de lavest lønnede betyder et Tillæg til Grundlønnen af 62 pCt.; dertil kommer, at Stedtillægget her begrænses paa den Maade, at det ikke maa overstige 40 pCt. af Lønningen. Det vil altsaa sige, at den lavest lønnede kan faa et Tillæg til sin Grundløn af 102 pCt. For en Departementschef f. Eks., for at tage en af dem, der er lønnet med de mest vanvittigt høje Lønninger, betyder alle Tillæg tilsammen en Forbedring af 20 pCt. Derfor er det berettiget at spørge den højtærede Finansminister, om han anser Lønningerne paa Tjenestemandslønningsskalaens højere Trin for at være saa rundelige i Grundbeløbet, at de uden nævneværdig Tillæg er i Stand til at bære Dyrtiden.

Og dette har jo, som allerede fremhævet af vor Ordfører, Betydning i to Henseender.

Det virker lidt forskelligt paa de forskellige Embedsmandsklasser, paa de øverste og paa de lavere Embedsmandsklasser. Med Hensyn til de lavere Embedsmandsklasser er Forholdet dette, at der for Folk, der er gifte og har Børn, foreligger en øjeblikkelig Nødstilstand, dér er Forholdet dette, at de lever paa et Budget uden nogen som helst Elasticitet. Det samme kan man naturligvis ikke sige om Folk, der hører til de højst lønnede Embedsmandsklasser. Vi er ikke stillet i en Nødssituation, det er ganske klart. Men hvis et Samfund tror, at det i Længden kan tillade sig at byde sine højere Tjenestemænd de Lønninger, som det danske Samfund i Øjeblikket byder disse Tjenestemænd, saa tager dette Samfund fejl. Det kan ikke undgaas, at dette i det lange Løb paavirker Tilgangen: man faar ikke de dygtige unge Mænd til at give sig ind paa en Embedsbane med det Resultat, som nu staar dem klart for Øje.

Her vil jeg minde om, at jævnsides med denne Bestræbelse i Lønningenslov for at deklassere Tjenestemændene gaar et stadig stærkere Krav om, at Tjenestemændene skal have rene Hænder: de maa ikke have Biindtægter. Disse to Ting stilles op parallelt med hinanden; i Stedet for, at der til Kravet om, at Embedsmændene ikke maa have Bierhverv, skulde høre dette: Ja, vel, men saa lønner vi jer, saa siger man: Bort med Bierhvervene og nedad, Deklassering. Det er en Udvikling, om hvilken jeg anser det for min Pligt at gøre opmærksom paa, at den i det lange Løb vil være skæbnevsvanger.

Og nu er det jo saaledes, at hvis jeg gaar rundt til den Side af Salen her og spørger hver enkelt: Hvad mener De om de Lønninger, man nu byder de øverste Tjenestemænd? saa faar jeg fra den ene og den anden det Svar: Vi erkender, at Lønningerne er for smaa. Det Svar har jeg faaet af mange. Men naar det drejer sig om at føre dette Synspunkt ud i Livet, saa er de Herrer ikke hjemme, for det ligger jo selvfølgelig nærmere for de Herrer til den Side at tage Hensyn til dem, der i gamle Dage hed Bestillingsmændene, og saa faar jo de andre vente. Men naar man ynder at pynte sig med dette, at man er Forsvarer for Retfærdighed, saa bør man jo ikke begrænse denne Retfærdighed, saaledes, at naar man naar til en vis Indtægt, saa hører Retfærdighedsfølelsen op. Og naar man nu i dette Forslag anfører som et Moment for at fremsætte det bl. a. dette Motiv, at Lønningerne i de private Erhverv her i København ligger højere end Tjene-